

Κρεμόμουν απ' το μπράτσο ενός από τους ωραιότερους άνδρες που είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Εκείνος με κοίταζε βαθιά στα μάτια. «Σκέψου... τον Μπραντ Πιτ», του ψιθύρισα. Τα σκούρα καστανά μάτια του εξακολουθούσαν να με κοιτάζουν με ελάχιστο ενδιαφέρον.

Εντάξει, λάθος δρόμο είχα πάρει.

Έφερα στο νου μου τον τελευταίο εραστή του Κλωντ, έναν πορτιέρη σε τρώγλη με στριπτιζέζ.

«Σκέψου τον Τσαρλς Μπρόνσον», του πρότεινα. «Ή, εμ, τον Έντουαρντ Τζέιμς Όλμος». Η απαρχή μιας καυτής λάμψης μέσα σ' αυτά τα μάτια με τις μακριές βλεφαρίδες αντάμειψε τις προσπάθειές μου.

Εν ριπή οφθαλμού, θα 'λεγες ότι ο Κλωντ μεταμορφώθηκε σε κάποιον έτοιμο να μου βγάλει το μακρύ τριζάτο πουκάμισό μου, να μου κατεβάσει το αποκαλυπτικό ενισχυμένο κορσάζ και να με βατέψει μέχρι να εκλιπαρήσω τον οίκτο του. Δυστυχώς για μένα –και για κάθε γυναίκα στη Λουιζιάνα– ο Κλωντ έπαιξε σε άλλη ομάδα. Οι πληθωρικές ξανθιές δεν ήταν του γούστου του· οι σκληροί, τραχείς και σκοτεινοί τύποι, που έχουν αφήσει και μια ιδέα φαβορίτα, ήταν εκείνοι που του θέριευαν τη φλόγα.

«Μαρία-Αστέρι, πλησίασε και σπρώξε προς τα πίσω αυτή την μπούκλα», διέταξε ο Άλφρεντ Κάμπερλαντ πίσω από τη φωτογραφική μηχανή. Ο φωτογράφος ήταν ένας σωματώδης

μαύρος άνδρας με μουστάκι και μαλλιά που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Με γοργά βήματα η Μαρία-Αστέρη Κούπερ βρέθηκε μπροστά από τη φωτογραφική μηχανή για να συνεντεύξει μια ατίθαση τούφα από τα μακριά ξανθά μαλλιά μου. Είχα γείρει με την πλάτη πάνω στο δεξι μπράτσο του Κλωντ· το αόρατο (για τη φωτογραφική μηχανή, τέλος πάντων) αριστερό χέρι μου κρατιόταν με απόγνωση από το πίσω μέρος της μαύρης ρεντινγκότας του, ενώ το δεξι μπράτσο μου αναπαυόταν απαλά πάνω στον αριστερό ώμο του. Το δικό του αριστερό χέρι αγκάλιαζε τη μέση μου. Νομίζω ότι σκοπός της πόζας αυτής ήταν να υπονοήσει πως εκείνος με έσπρωχνε σιγά-σιγά προς το έδαφος, για να με κάνει δικιά του.

Ο Κλωντ φορούσε τη μαύρη ρεντινγκότα μαζί με μαύρο παντελόνι ιππασίας, άσπρες στενές μακριές κάλτσες, και λευκό πουκάμισο με φραμπαλάδες. Εγώ φορούσα ένα μακρύ αεράτο γαλάζιο φόρεμα με καμιά εικοσαριά μεσοφόρια από κάτω. Όπως ήδη ανέφερα, το κορσάζ του φορέματος ίσα που σκέπαζε τα επίμαχα σημεία, με τα κοντά μανίκια να αφήνουν ακάλυπτους τους ώμους. Ευτυχώς για μένα, η θερμοκρασία μέσα στο στούντιο ήταν σχετικά ανεβασμένη. Τα έντονα φώτα (που με χτυπούσαν στα μάτια σαν δορυφορικά πιάτα) δεν ζέσταναν όσο θα περίμενε κανείς.

Ο Αλ Κάμπερλαντ πάτησε το κουμπί της μηχανής την ώρα που ο Κλωντ χαμήλωσε το καυτό κορμί του πάνω μου. Τις τελευταίες εβδομάδες η προσωπική μου ζωή θα μπορούσε άνετα να περιγραφεί με τη λέξη *ξεραίλα*, οπότε ήμουν κάτι παραπάνω από έτοιμη να λιώσω στην αγκαλιά του. Για την ακρίβεια, ήμουν έτοιμη να εκραγώ από την κάψα.

Η Μαρία-Αστέρη, η οποία είχε όμορφη ελαφρώς ψημένη επιδερμίδα και σκούρα σγουρά μαλλιά, στεκόταν σε εγγήγορ-

ση με το μεγάλο βαλιτσάκι της γεμάτο καλλυντικά, βούρτσες και χτένες για να τακτοποιήσει τυχόν ανάγκες της τελευταίας στιγμής. Όταν ο Κλωντ κι εγώ φτάσαμε στο στούντιο, εξεπλάγην στη διαπίστωση ότι γνώριζα τη νεαρή βοηθό του φωτογράφου. Είχα να δω τη Μαρία-Αστέρη από τη μέρα που είχε εκλεγεί ο νέος αγελάρχης του Σρίβπορτ, μερικές εβδομάδες πριν. Δεν είχα στ' αλήθεια την ευκαιρία να την παρατηρήσω τότε, αφού η αναμέτρηση για την εκλογή αγελάρχη είχε αποδειχθεί τρομακτική και αιματηρή. Σήμερα είχα όλο το χρόνο να προσέξω ότι η Μαρία-Αστέρη είχε ανανήψει πλήρως από το αυτοκινητιστικό ατύχημα που είχε τον Ιανουάριο. Οι Λυκάνθρωποι θεραπεύονται γρήγορα.

Η Μαρία-Αστέρη με είχε αναγνωρίσει επίσης, κι ένιωσα ανακούφιση όταν μου ανταπέδωσε το χαμόγελο. Η θέση μου στην αγέλη του Σρίβπορτ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί, το λιγότερο, αβέβαιη. Χωρίς ακριβώς να το θελήσω, είχα ασυναίσθητα συνδέσει την τύχη μου με τον αποτυχημένο υποψήφιο που διαγωνίστηκε για τη θέση του αγελάρχη. Ο γιος του διαγωνιζόμενου αυτού, ο Αλοίντ Χερβώ, τον οποίο είχα θεωρήσει ίσως κάτι περισσότερο από φίλο, ένιωσε ότι τον είχα απογοητεύσει κατά τη διάρκεια της αναμέτρησης· ο νέος αγελάρχης, ο Πάτρικ Φέρναν, ήξερε ότι είχα δεσμούς με την οικογένεια Χερβώ. Με έκπληξη παρακολούθησα τη Μαρία-Αστέρη να μου ανοίγει φιλική κουβεντούλα την ώρα που μου έκλεινε το φερμουάρ και μου βούρτσιζε τα μαλλιά. Άπλωσε πάνω μου όσο μείκαπ δεν είχα φορέσει ποτέ στη ζωή μου, όταν όμως κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέπτη αναγκάστηκα να την ευχαριστήσω. Έμοιαζα με θεά, χωρίς να μοιάζω διόλου με τη Σούκι Στάκχαουζ.

Κι αν ο Κλωντ δεν ήταν ομοφυλόφιλος, πιθανότατα να είχε εντυπωσιαστεί κι εκείνος. Είναι ο αδελφός της φίλης μου, της

Κλωντίν, και βγάζει τα προς το ζην κάνοντας στριπτιζ στο Χούλιγκανς, ένα κλαμπ που πλέον του ανήκει, κάτι βράδια αποκλειστικά για γυναίκες. Όταν βλέπεις τον Κλωντ, απλώς σου τρέχουν τα σάλια: έχει πάνω από 1,80 μέτρα ύψος, μαύρες μπούκλες που πέφτουν στους ώμους του, πελώρια καστανά μάτια, τέλεια μύτη και σαρκώδη αρμονικά χείλη. Φροντίζει ώστε τα μαλλιά του είναι αρκετά μακριά, για να καλύπτουν τα αυτιά του: έχει κάνει πλαστική εγχείριση για να τα αλλάξει και να μοιάζουν ανθρώπινα και όχι μυτερά, όπως ήταν αρχικά. Αν κάποιος έχει γνώσεις γύρω από το υπερφυσικό, μπορεί να παρατηρήσει ότι τα αυτιά του έχουν περάσει από χειρουργείο, οπότε θα καταλάβει ότι ο Κλωντ ανήκει στο νεραϊδόκοσμο. Όχι, δεν χρησιμοποιώ έναν υποτιμητικό χαρακτηρισμό για τον σεξουαλικό προσανατολισμό του: κυριολεκτώ. Ο Κλωντ είναι νεραίδος.

«Τώρα η μηχανή για τον αέρα», πρόσταξε ο Αλ τη Μαρία-Αστέρη, η οποία ύστερα από μια μικρή αναδιοργάνωση άναψε έναν μεγάλο ανεμιστήρα. Τώρα μοιάζαμε σαν να παραδέρναμε μέσα σε θύελλα. Τα μαλλιά μου φούσκωσαν στον αέρα σαν ξανθό σεντόνι, παρόλο που η σφιχτά πιασμένη αλογοουρά του Κλωντ έμεινε στη θέση της. Αφού ο Αλ τον τράβηξε μερικές φωτογραφίες έτσι, η Μαρία-Αστέρη έλυσε τα μαλλιά του Κλωντ και τα κατεύθυνε προς τον ένα ώμο, ώστε να ανεμίζουν προς τα μπρος και να δημιουργούν φόντο για την άψογη κατατομή του.

«Θαυμάσια», είπε ο Αλ, χωρίς να σταματάει να τραβάει. Η Μαρία-Αστέρη μετακίνησε το μηχάνημα μια-δυο φορές, για να χτυπάει ο αέρας από διαφορετικές κατευθύνσεις. Στο τέλος, ο Αλ μού είπε ότι μπορούσα να σηκωθώ. Στάθηκα και πάλι όρθια όλο ευγνωμοσύνη.

«Ελπίζω να μη σου έπεσα πολύ βαριά», είπα στον Κλωντ, ο οποίος έδειχνε και πάλι ατάραχος και ήρεμος.

«Μπα, κανένα πρόβλημα. Έχετε κανένα φρουτοχυμό πουθενά;» ρώτησε τη Μαρία-Αστέρη. Ο Κλωντ δεν φημιζόταν για τους καλούς τρόπους του.

Η ομορφούλα Λύκαινα έδειξε ένα ψυγειακί σε μια γωνιά. «Ποτήρια έχει από πάνω», είπε στον Κλωντ. Τον ακολούθησε με το βλέμμα και αναστέναξε. Οι γυναίκες αναστέναζαν συχνά όταν κατάφερναν να μιλήσουν με τον Κλωντ. Αναστεναγμός που έκρυβε ένα «τι κρίμα!» μέσα του.

Αφού σιγουρεύτηκε ότι το αφεντικό της ακόμα παιδευόταν με τον εξοπλισμό του, η Μαρία-Αστέρη μού χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο. Παρόλο που ήταν Ον, οπότε δυσκολευόμουν να διαβάσω τις σκέψεις της, κατάλαβα ότι υπήρχε κάτι που ήθελε να μου πει... και δεν ήταν σίγουρη πώς θα το έπαιρνα.

Η τηλεπάθεια δεν έχει πλάκα. Η άποψη που έχεις εσύ ο ίδιος για τον εαυτό σου υπονομεύεται όταν ξέρεις τι πιστεύουν οι άλλοι για σένα. Αφήστε που η τηλεπάθεια κάνει εντελώς αδύνατο το ενδεχόμενο να βγεις ραντεβού με φυσιολογικά άτομα. Για σκεφτείτε το. (Και μην ξεχνάτε: ξέρω... αν είστε ή αν δεν είστε.)

«Ο Αλσίντ περνάει δύσκολα από τότε που ο πατέρας του ηττήθηκε», είπε η Μαρία-Αστέρη κρατώντας χαμηλωμένο τον τόνο της φωνής της. Ο Κλωντ ήταν απασχολημένος να περιεργάζεται τον εαυτό του σ' έναν καθρέφτη όσο έπινε το χυμό του. Ο Αλ Κάμπερλαντ είχε δεχθεί μια κλήση στο κινητό του, οπότε αποσύρθηκε στα ενδότερα του γραφείου του για να μιλήσει ελεύθερα.

«Είμαι σίγουρη γι' αυτό», της είπα. Εφόσον ο αντίπαλος του Τζάκσον Χερβώ τον είχε σκοτώσει, φυσικό ήταν ο γιος του

να έχει σκαμπανεβάσματα στη διάθεσή του. «Έστειλα υπόμνημα στην Εταιρεία Προστασίας Ζώων και ξέρω ότι ειδοποίησαν τον Αλοίντ και την Τζάνις», είπα. (Η Τζάνις ήταν η μικρότερη αδελφή του Αλοίντ, το οποίο σήμαινε ότι δεν ήταν Ον. Αναρωτήθηκα πώς είχε δικαιολογήσει ο Αλοίντ στην Τζάνις το θάνατο του πατέρα τους.) Ως ευχαριστήριο είχα λάβει μια τυπωμένη κάρτα, σαν εκείνες που στέλνουν τα γραφεία τελετών, δίχως ούτε μία λέξη προσωπικά για μένα γραμμένη επάνω της».

«Να...» Έμοιαζε ανίκανη να πετάξει αυτό που είχε κολλήσει στο λαρύγγι της. Ξάφνου είχα μια φευγαλέα εικόνα της σκέψης της. Ο πόνος φτερούγιζε μέσα μου σαν να με είχε μαχαιρώσει, ύστερα όμως τον κλείδωσα απ' έξω και τυλίχτηκα με την υπερηφάνειά μου. Όλα αυτά είχα μάθει να τα κάνω από νωρίς στη ζωή μου.

Πήρα ένα άλμπουμ με δείγματα της δουλειάς του Άλφρεντ και άρχισα να το ξεφυλλίζω, χωρίς στ' αλήθεια να κοιτάζω τις φωτογραφίες με τις νύφες και τους γαμπρούς, τα μπαρ μίτζβα, τις πρώτες κοινωνίες, τις αργυρές επετείους γάμου. Έκλεισα το άλμπουμ και το άφησα κάτω. Προσπάθησα να δειξω αμέριμνη, αλλά δεν νομίζω ότι το πέτυχα.

Μ' ένα πλατύ χαμόγελο που καθρέφτιζε την ίδια την έκφραση της Μαρίας-Αστέρης, είπα: «Ο Αλοίντ κι εγώ δεν ήμαστε ποτέ στ' αλήθεια ζευγάρι, ξέρεις». Μπορεί να έτρεφα πόθους και ελπίδες, αλλά δεν είχαν ποτέ την ευκαιρία να ευδοκιμήσουν. Η στιγμή ήταν πάντα ακατάλληλη.

Τα μάτια της Μαρίας-Αστέρης –λίγο πιο ανοιχτά καστανά από του Κλωντ– άνοιξαν διάπλατα με δέος. Ή μήπως ήταν φόβος; «Είχα ακούσει ότι μπορείς να το κάνεις αυτό», μου είπε. «Αλλά δυσκολεύτηκα να το πιστέψω».

«Ναι», συμφώνησα αποκαμωμένα. «Τέλος πάντων, χαίρομαι που εσύ κι ο Αλοίντ βγαίνετε και, ακόμα κι αν με πειράζε, δεν δικαιούμαι να με πειράζει. Αλλά δεν με πειράζει». Όλη αυτή η φράση δεν διατυπώθηκε πολύ στρωτά (και δεν ήταν εντελώς ειλικρινής), αλλά πιστεύω πως η Μαρία-Αστέρη κατάλαβε την πρόθεσή μου: να σώσω τα προσχήματα.

Καθώς δεν είχα νέα του Αλοίντ τις εβδομάδες που ακολούθησαν το θάνατο του πατέρα του, κατάλαβα πως ό,τι αισθήματα έτρεφε για το άτομό μου είχαν πια σβηστεί. Αυτό ήταν πλήγμα για μένα, όχι όμως και μοιραίο. Ρεαλιστικά μιλώντας, δεν περίμενα και τίποτα καλύτερο από τον Αλοίντ. Αλλά, γαμώ το κέρατό μου, μου άρεσε, και πάντα σε τρώει όταν ανακαλύπτεις ότι αντικαταστάθηκες από την εύκολη λύση. Εξάλλου, προτού πεθάνει ο πατέρας του, ο Αλοίντ μού είχε προτείνει να συζητήσουμε. Τώρα «κανόνιζε» αυτή τη νεαρή Λύκαινα, ίσως σχεδιάζοντας ακόμα-ακόμα να κάνει και κουτσούβελα μαζί της.

Σταμάτησα πάραυτα την πορεία που είχαν πάρει οι σκέψεις μου. Ντροπή μου! Δεν είχε νόημα να γίνομαι σκύλα. (Κάτι το οποίο, αν το καλοσκεφτείς, ταίριαζε μάλλον στη Μαρία-Αστέρη, που μεταμορφωνόταν κιόλας τρεις νύχτες το μήνα.)

Διπλή ντροπή μου.

«Ελπίζω να είσαι πολύ ευτυχισμένη», της είπα.

Αμίλητη μου έδωσε ένα άλλο άλμπουμ, το οποίο είχε τίτλο ΜΑΤΙΑ ΜΟΝΟ. Όταν το άνοιξα, διαπίστωσα ότι τα Μάτια ήταν υπερφυσικά. Εδώ υπήρχαν εικόνες από τελετές που οι άνθρωποι δεν έπρεπε ποτέ να δουν... ένα ζευγάρι βαμπίρ, ντυμένο πολύ εξεζητημένα, ποζάρει μπροστά από ένα γιγαντιαίο ανγκ*. ένας νεαρός άνδρας την ώρα που «άλλαξε» σε

* Ο χαρακτηριστικός «σταυρός» των αρχαίων Αιγυπτίων (Σ.τ.Μ.)

αρκούδα, πιθανόν για πρώτη φορά· ένα στιγμιότυπο μιας αγέλης Όντων με όλα τα μέλη μεταμορφωμένα σε λύκους. Αλ Κάμπερλαντ, ο φωτογράφος του παραδόξου. Προφανώς, δεν ήταν τυχαίο που είχε υπάρξει η πρώτη επιλογή του Κλωντ για τις φωτογραφίες του, με τις οποίες ο νεραίδος ήλπιζε ότι θα μπορούσε να ξεκινήσει σταδιοδρομία μοντέλου σε εξώφυλλα.

«Πάμε να συνεχίσουμε», φώναξε ο Αλ, καθώς βγήκε από το γραφείο του κλείνοντας το κινητό του. «Μαρία-Αστέρι, μόλις κλείσαμε διπλό γάμο στις παρυφές του δάσους της δεσποινίδας Στάκχαουζ». Αναρωτήθηκα αν η δουλειά αυτή αφορούσε κανονικούς ανθρώπους ή κάποιο υπερφυσικό τελετουργικό, δεν ήμουν όμως τόσο αγενής ώστε να ρωτήσω.

Ο Κλωντ κι εγώ ξανακολλήσαμε ο ένας πάνω στον άλλο. Ακολουθώντας τις οδηγίες του Αλ, σήκωσα το φουστάνι μου, για να φανούν τα πόδια μου. Την εποχή την οποία φορούσαν τέτοια ρούχα, δεν νομίζω ότι οι γυναίκες έκαναν ηλιοθεραπεία ή ξύριζαν τα πόδια τους, έλα όμως που το δικό μου δέρμα ήταν καστανό και απαλό όσο ο πσινός ενός μωρού. Ωχ, και τι έγινε; Κατά πάσα πιθανότητα ούτε και οι άνδρες τότε κυκλοφορούσαν με τα πουκάμισά τους ξεκούμπωτα.

«Σηκώστε το πόδι σας σαν να ετοιμάζεστε να το περάσετε ολόγυρά του», με καθοδήγησε ο Αλ. «Τώρα, Κλωντ, αυτή είναι η ευκαιρία σου να λάμψεις. Δείξε σαν να είσαι έτοιμος να κατεβάσεις τα παντελόνια σου από στιγμή σε στιγμή. Θέλουμε οι αναγνώστριες να χάνουν την ανάσα τους όταν θα σε κοιτάζουν!»

Ο φάκελος με τις πόζες του Κλωντ επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί στο διαγωνισμό «Ο Άνδρας των Ρομάντζων», τον οποίο οργάνωνε κάθε χρόνο η Λέσχη Βιβλίου του περιοδικού *Romantic Times*.

Όταν ο Κλωντ μοιράστηκε τη φιλοδοξία του με τον Αλ (υποψιάζομαι ότι γνωρίστηκαν σε ένα πάρτι), ο Αλ τον συμβούλεψε να βγάλει μερικές φωτογραφίες με το είδος της γυναίκας που εμφανίζεται συχνότερα στα εξώφυλλα των αισθηματικών μυθιστορημάτων. είχε πει στο νεράιδο ότι η σκουρόχρωμη όψη του θα αναδεικνυόταν με μια γαλανομάτα ξανθιά στο πλάι του. Έτυχε να είμαι η μόνη πληθωρική ξανθιά που γνώριζε ο Κλωντ και η οποία ήταν πρόθυμη να τον βοηθήσει αφιλοκερδώς. Ο Κλωντ φυσικά ήξερε κάτι στριπτιζούδες που ευχαρίστως θα το έκαναν, όχι όμως χωρίς αμοιβή. Με το... τακτ που τον χαρακτηρίζει, ο Κλωντ με είχε πληροφορήσει γι' αυτό καθ' οδόν προς το φωτογραφικό στούντιο. Θα μπορούσε, βέβαια, να έχει κρατήσει όλες αυτές τις λεπτομέρειες για τον εαυτό του, οπότε θα εξακολουθούσα να νιώθω ωραία επειδή βοηθούσα τον αδελφό της φίλης μου – αλλά, κατά την προσφιλή του συνήθεια, τις μοιράστηκε μαζί μου.

«Εντάξει, Κλωντ, τώρα ξεφορτώσου το πουκάμισο», φώναξε ο Άλφρεντ.

Ο Κλωντ είχε συνηθίσει να του ζητούν να βγάλει τα ρούχα του. Διέθετε ένα ευρύ, άτριχο στήθος με εντυπωσιακό μυικό σύστημα, επομένως έδειχνε όντως πολύ ωραίος χωρίς το πουκάμισό του. Δεν συγκινήθηκα καθόλου. Ίσως σιγά-σιγά αποκτούσα ανοσία.

«Φούστα, πόδι», μου υπενθύμισε ο Άλφρεντ, κι εγώ είπα στον εαυτό μου ότι αυτό ήταν δουλειά. Ο Αλ και η Μαρία-Αστέρη ήταν οπωσδήποτε απρόσωποι επαγγελματίες, ενώ δεν μπορούσες να βρεις πιο ψυχρό άτομο από τον Κλωντ. Δεν είχα συνηθίσει όμως να σηκώνω τα φουστάνια μου μπροστά στον κόσμο, πράξη ιδιαίτερα προσωπική, κατά τη γνώμη μου. Αν κι έδειχνα άνετα τα πόδια μου όταν φορούσα σορτς χωρίς να κοκ-

κινίζω διόλου, κατά κάποιον τρόπο το σήκωμα της φούστας ήταν μια χειρονομία λίγο πιο σεξουαλικά φορτισμένη. Έσφιξα τα δόντια μου και έσυρα προς τα πάνω το ύφασμα, διπλώνοντάς το κατά διαστήματα, ώστε να μένει στη θέση του.

«Δεσποινίς Στάκχαουζ, πρέπει να δείχνετε ότι το απολαμβάνετε», είπε ο Αλ. Μου έριξε μια διαπεραστική ματιά βγάζοντας το κεφάλι του από την κάμερα της μηχανής, ρυτιδώνοντας το μέτωπό του μ' έναν τρόπο κάθε άλλο παρά χαρούμενο.

Προσπάθησα να μην κατσουφιάσω. Είχα πει στον Κλωντ ότι θα του έκανα τη χάρη, και οι χάρες πρέπει να γίνονται αγόγγυστα. Ανασήκωσα το πόδι μου, ώστε το μπούτι μου να βρίσκεται παράλληλα με το πάτωμα, και τέντωσα τα δάχτυλα των ποδιών μου σ' ένα τόξο το οποίο ήλπιζα ότι έπλαθε μια κομψή στάση. Έβαλα και τα δύο μου χέρια στους γυμνούς ώμους του Κλωντ και τον κοίταξα. Ένιωσα την επιδερμίδα του θερμή και απαλή κάτω από το άγγιγμά μου – ούτε ερωτική ούτε ερεθιστική.

«Μοιάζετε να *βαριέστε*, δεσποινίς Στάκχαουζ», κατέληξε ο Άλφρεντ. «Υποτίθεται ότι πρέπει να μοιάζετε έτοιμη να το κάνετε μαζί του παθιασμένα. Μαρία-Αστέρη, κάν' την να δείχνει περισσότερο... περισσότερο». Η Μαρία πετάχτηκε αμέσως και μου κατέβασε τα κοντά φουσκωτά μανίκια ακόμα πιο κάτω στα μπράτσα μου, δείχνοντας μάλλον υπερβάλλοντα ζήλο. Ευτυχώς που ο κορσές ήταν σφιχτός.

Το θέμα ωστόσο ήταν ότι ο Κλωντ μπορεί να παρέμενε ωραίος και τσίτσιδος όλη μέρα κι εγώ να εξακολουθώ να μην τον θέλω. Ήταν γκρινιάρης και κακότεροπος. Και ετεροφυλόφιλος να ήταν, δεν θα ήταν του γούστου μου – τουλάχιστον, ύστερα από μια δεκάλεπτη κουβεντούλα μαζί του.